

Στην εφορία

*Μπιλεζίμ, μπιλεζίμ,
βραχιόλι μου, βραχιόλι μου...
Τα πολύτιμά σου μέταλλα ενώνονται
τώρα με το φως του φεγγαριού.
Το χρυσάφι του έρωτα θα λάμψει για μένα.
Το ασήμι θα μου φέρει πλούτο, υγεία, εντυχία.
Κι εγώ μόνο το καλό θα σου ζητώ.
Μπιλεζίμ, μπιλεζίμ,
βραχιόλι μου, βραχιόλι μου...
Ζωντάνεψε, να υπακούς σε μένα*

ξόρκι

«**Τ**ι δουλειά κάνετε, παρακαλώ;»

«Μάγισσα!»

«Πώς είπατε, παρακαλώ;»

«Σας είπα, μάγισσα!»

Το ύφος της όμορφης ξανθιάς γυναίκας – δεν πρέπει να ήταν πάνω από σαράντα – με το βαθυγάλαζο βλέμμα δε σήκωνε αμφισβήτηση. Από την άλλη, όμως, δεν μπορεί να σοβαρολογούσε. Σίγουρα τον κοροϊδευε, ίσως λόγω του θυμού και της οργής που προκαλούσε στους ανθρώπους το επάγγελμα του νεαρού εφοριακού. Δεν ήταν πάνω από τριάντα πέντε. Είχε μόλις πριν από κάνα δυο μήνες πιάσει δουλειά και ήδη σιχτίριζε την «τύχη» του να έχει πατέρα και μάνα πρώην εφοριακούς, γεγονός που

συνέβαλε στο διορισμό του σε μια εποχή που η ανεργία των νέων άγγιζε κόκκινο. Το πτυχίο και το μεταπτυχιακό του στα οικονομικά με τίποτα δεν άξιζαν αυτήν εδώ την τρώγλη στην οποία δούλευε, με άσχετους προϊσταμένους και δύστροπους εξοργισμένους πολίτες με τους οποίους καθημερινά διαπληκτιζόταν σε τέτοιο βαθμό, ώστε όταν γύριζε στο σπίτι του δεν ήθελε να κάνει τίποτα. Ήθελε να κοιτάζει το ταβάνι ξαπλωμένος στο κρεβάτι ή να βυθίζεται στον υπολογιστή του για ώρες, σαν ναρκωμένος, μέχρι να ξημερώσει το επόμενο πρωί και να ξαναρχίσει ο εφιάλτης από την αρχή. Κι όλα αυτά για οκτακόσια ευρώ, από τα οποία τις πρώτες κιόλας πέντε μέρες του μήνα δεν του απέμενε τίποτα στην τσέπη – ας ήταν καλά η επιμονή του να μείνει μόνος του για να μην τον λένε οι γκόμενες μαμάκια και καθυστερημένο, και..., και..., και όσα ξέρουν να καταμαρτυρούν οι γυναίκες στους άντρες.

«Ωραία, λοιπόν, κι αφού είστε μάγισσα, η σκούπα σας πού είναι;» αποφάσισε να το γυρίσει κι αυτός στην πλάκα.

Σκέφτηκε ότι έτσι κι αλλιώς δε θα του δινόταν πολλές φορές η ευκαιρία να ξανακάνει μια τέτοια συζήτηση στην εφορία. Άσε που το βαθύ γαλάζιο των ματιών αυτής της περίεργης γυναίκας είχε ήδη αρχίσει να του τρυπά τον εγκέφαλο.

«Δε δουλεύουμε πια με σκούπες και τέτοιες αηδίες, κύριε!» του απάντησε εκείνη με περίσσια σοβαρότητα, σε σημείο που τον έκανε να νιώσει άσχημα.

«Μήπως τότε θα θέλατε να μου πείτε πώς, στην ευχή,

εγώ τώρα θα σας καταγράψω ως μάγισσα στο μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών, από τη στιγμή που δεν υπάρχει αυτός ο κωδικός δραστηριότητας;» το γύρισε στο σοβαρό κι εκείνος, προσπαθώντας χωρίς επιτυχία να μη δείξει τον εκνευρισμό του.

«Γράψτε ό,τι σας αρέσει, αν θέλετε να πάρετε το μερίδιο των εσόδων που αναλογούν στο κράτος και το οποίο μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι δεν είναι και μικρό... Αλλιώς, να πηγαίνω», συνέχισε εκείνη απτόητη.

«Μάλιστα! Και τώρα τι, στην ευχή, κάνουμε;» αναρωτήθηκε, έχοντας χάσει τη φωνή του ο νεαρός. «Να την πάω στον προϊστάμενο; Εκείνος θα με βρίσει, και καλά θα κάνει δηλαδή. Να τη στείλω στο σπίτι της; Ή στον ψυχίατρο καλύτερα;»

«Ας ξεκινήσουμε αλλιώς», προτίμησε να πει, μήπως κέρδιζε λίγο χρόνο. «Το όνομά σας είναι;...»

«Πλουμίνα! Πλουμίνα-Ζαΐρα Ζωγραφιά».

«Πλουμίνα-Ζαΐρα Ζωγραφιά! Φτερά και πούπουλα! Τώρα, αυτό είναι όνομα, κυρία μου;» ύψωσε τον τόνο της φωνής του καθώς ένωσε ξαφνικά να τον πνίγει εκείνο το γνωστό κύμα απελπισίας και αγανάκτησης που τόσο συχνά τον κατέκλυζε μέσα σε αυτό το γραφείο.

«Παρακαλώ; Πώς είπατε;» ήταν η σειρά της να θυμώσει.

«Είπα, τι όνομα είναι αυτό; Έτσι σας βάφτισαν; Έτσι σας φωνάζουν; Πώς είστε γραμμένη στα χαρτιά, τέλος πάντων, κυρία μου;» φώναξε ακόμη πιο δυνατά εκείνος, κι αντιλήφθηκε ξαφνικά τα παγερά αλλά και γεμάτα ερω-

τήματα βλέμματα των συναδέλφων του να στρέφονται προς τη μεριά του.

«Θέλετε να σας εκθέσω το γενεαλογικό μου δέντρο, κύριε; Πλουμίνα ήταν η γιαγιά μου από την πλευρά του πατέρα μου, που ονομάζεται Ζωγράφος στο επώνυμο και ήρθε από την Κωνσταντινούπολη. Ζαΐρα λεγόταν η άλλη μου γιαγιά που είχε κερκυραϊκές ρίζες, αν και μεγάλωσε στην Αιθιοπία της Αφρικής. Όταν ήμουν μικρή, όλοι έλεγαν πως ήμουν όμορφη σαν ζωγραφιά, και έτσι, όταν έγινα δεκαοκτώ ετών, πήγα στο αστυνομικό τμήμα και άλλαξα το Ζωγράφου σε...»

«Εντάξει, εντάξει, φτάνει!»

Έχωσε το κεφάλι του στις δυο του παλάμες. Αυτό σίγουρα δεν του είχε ξανατύχει. Ανάθεμα την ώρα που άκουσε τη μάνα του, να κάνει αυτή τη βρωμοδουλειά που τόσο σιχαινόταν, αυτός που είχε τόσα όνειρα, που όταν ήταν μικρός ήθελε να ταξιδέψει στις ανοιχτές θάλασσες και να γίνει καπετάνιος, αυτός που περνούσε τη μέρα του ζωγραφίζοντας και ακούγοντας μουσική... Τι δουλειά είχε αυτός ο αισθηματίας και ρομαντικός νεαρός εδώ μέσα;

«Το δικό σας;» άκουσε τη φωνή της να τον ρωτά.

«Το δικό μου; Ποιο δικό μου;»

«Το δικό μου γενεαλογικό δέντρο; Το δικό μου όνομα;» αναρωτήθηκε, ενώ αυτό που θα ήθελε να της πει ήταν απλώς «Κανένας! Το δικό μου όνομα είναι Κανένας και είμαι ο θρυλικός Κανένας της *Οδύσσειας* με τον Κύκλωπα. Με λένε Κανένα και είμαι ορφανός. Δεν έχω ρίζες

ούτε γενεαλογικό δέντρο. Και θέλω να πεθάνω εδώ και τώρα, αυτή τη στιγμή!»

«Έ ναι, το δικό σας όνομα. Μιλώ με κάποιον άλλο;» συνέχισε απτόητη, χαρίζοντάς του το ωραιότερο χαμόγελό της.

«Δε συνηθίζεται να μας ρωτάνε», κατάφερε να ψελλίσει.

Επειδή όμως το βλέμμα της – εκτός από τον εγκέφαλό του – είχε πλέον τρυπήσει σαν βέλος και την καρδιά του, και το ένιωθε σουβλερό καρφί να του τρυπά τα σωθικά, απάντησε χαμηλόφωνα:

«Αλέξανδρος! Ε... Αλέξανδρος Γιώτης», είπε, κι εκείνη τη στιγμή ήθελε να της δώσει και το τηλέφωνό του, αλλά – πού να πάρει! – ακόμη δεν είχε τυπώσει τις επαγγελματικές κάρτες που έλεγε ο πατέρας του να έχει πάντα επάνω του. «Ποτέ δεν ξέρεις ποιον μπορείς να συναντήσεις και πού», άκουγε τώρα τη φωνή του μέσα του...

«Λοιπόν;» τον έβγαλε εκείνη από τις σκέψεις του.

«Τι λοιπόν;»

«Θα προχωρήσουμε; Τι άλλο θέλετε να με ρωτήσετε;» συνέχισε να τον κοιτά με εκείνο το αγγελικό και ταυτόχρονα διεισδυτικό μέχρι στα σωθικά του βλέμμα που τον είχε κυριολεκτικά αποσυντονίσει.

«Τα πάντα!» ήταν έτοιμος να της πει.

Όμως κρατήθηκε.

«Λοιπόν, προτείνω αντί για “μάγισσα” να βάλουμε...» άρχισε να της χαμογελά κι εκείνος, για να εισπράξει και το δικό της συμφιλιωτικό χαμόγελο.

ΜΑΡΩ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

Όταν έπειτα από λίγες μέρες συναντήθηκαν να πιουν εκείνο τον πρώτο τους καφέ κάτω από την Ακρόπολη, η πρώτη ερώτηση που της έκανε ήταν:

«Έλα, πες τώρα, τι δουλειά κάνεις στ' αλήθεια;»

Στο τριάρι της Κυψέλης

Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά από νωρίς· και το κρύο επίσης. Η κουζίνα της Ισμήνης είχε ντουμανιάσει, όμως καμιά από τις δύο γυναίκες που έπιναν τον πρωινό ελληνικό καφέ τους δεν τολμούσε να ανοίξει το παράθυρο. Ας έκαναν οι ατμοί της φακής πάνω από το μάτι της κουζίνας γαϊτανάκι μαζί με τον καπνό από το τσιγάρο...

«Το μωρό τι κάνει;» ρώτησε διστακτικά η Ισμήνη ενώ γυρόφερνε το αναποδογυρισμένο φλιτζάνι με το κατακάθι του καφέ.

«Κοιμάται, τι θες να κάνει; Αφού με ξενύχτησε, το σκασμένο, τώρα κοιμάται του καλού καιρού. Πάει τέσσερις μήνες αυτή η ιστορία και ακόμη δε λέει να ηρεμήσει τα βράδια. Σου μιλάω ειλικρινά, έτσι μου 'ρχεται ώρες ώρες να το πετάξω από το παράθυρο!»

«Ιιιι! Τι λες, μωρή, για το παιδί; Σαν δεν ντρέπεσαι!» ύψωσε τη φωνή της η άλλη. «Πού το 'χεις τώρα; Ε; Καλέ, εσύ είσαι επικίνδυνη. Α πα πα!»

«Σου είπα, κοιμάται!»

«Μόνο του;»

«Ε, τι; Θέλει και παρέα; Μόνο του στην κούνια του. Από κάτω είμαστε! Αν κλάψει, θα τ' ακούσω!»

Τώρα πώς ήταν δυνατόν να ακούσει η Άννα το κλάμα του μωρού, καθώς ένας ολόκληρος όροφος χώριζε το δωμάτιο που είχε μετατραπεί σε παιδικό στο πάνω διαμέρισμα από την κουζίνα της αδερφής της, αυτό ήταν ένα ζήτημα που μάλλον δεν απασχολούσε ιδιαίτερα τη νεαρή μητέρα· κατάκοπη, με μαύρους κύκλους στα μάτια, προσπαθούσε να σταθεί όρθια έπειτα από άλλη μία ολονυχτία με το νεογέννητο. Άλλωστε τελευταία, και ιδιαίτερα μετά τη γέννα, ελάχιστα πράγματα την απασχολούσαν πια. Ίσως το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να επιστρέψει το συντομότερο στη δουλειά της, γραμματέας σε φροντιστήριο, και στις ασχολίες της πριν από το γάμο και τη γέννα, δηλαδή στην περιποίηση της ομορφιάς της, στα περιοδικά και στα βιβλία γυναικείας λογοτεχνίας που διάβαζε, και στο σεξ. Ειδικά στο τελευταίο, που είχε γίνει πλέον απαγορευμένο σπορ ανάμεσα σ' εκείνη και στον Κωστή. Αυτός έμοιαζε ολοένα και πιο απόμακρος, έλειπε διαρκώς από το σπίτι, και όταν έφτανε η ώρα να ξαπλώσουν ούτε εκείνος αλλά ούτε κι εκείνη είχαν την παραμικρή διάθεση για σεξ. Είχαν εγκαταστήσει στο σαλόνι έναν καναπέ κρεβάτι, μετατρέποντας το χώρο σε στούντιο – όπως έλεγε ο Κωστής –, αφού, όσα ιδιαίτερα μαθήματα κι αν έκανε, τα χρήματα δεν έφταναν για μεγαλύτερο διαμέρισμα. Επιπλέον, το μωρό με τα καπρίτσια

του την εξαντλούσε όλη μέρα. Έκλαιγε και τη νύχτα, με αποτέλεσμα να ζει ένα αληθινό μαρτύριο, όπως επαναλάμβανε κάθε μέρα στην αδερφή της, την Ισμήνη, στη διάρκεια του πρωινού ελληνικού καφέ που έπιναν, λέγοντας τα νέα τους...

«Γιατί δε μιλάς;» ρώτησε απότομα η Άννα την αδερφή της, λες και έβγαινε ξαφνικά από έναν βαθύ λήθαργο, ενώ εκείνη είχε βυθιστεί στη μελέτη του φλιτζανιού της. «Λέει κάτι ενδιαφέρον το φλιτζάνι;» ξαναρώτησε.

«Πολλά!» απάντησε η άλλη με ένα χαμόγελο έως τα αυτιά. Σηκώθηκε να ανακατέψει τη φακή.

«Τι πολλά, μωρέ, μπορεί να λέει για σένα; Η ζωή σου μοιάζει τέλεια. Έχεις εσύ προβλήματα;»

«Ναι, σωστά. Τι προβλήματα να έχω εγώ με δύο κόρες στην εφηβεία και έναν ανεπρόκοπο που δεν μπορεί να σταυρώσει πελάτη στο μαγαζί; Ενώ εσένα που σε παντρέψαμε με τον πρίγκιπα, τον κύριο καθηγητή, είδαμε τα χαϊρία σου! Σήκω, μωρή, ντύσου, βάψου, χτενίσου και ξελόγιασέ τον όπως παλιά! Τώρα που είσαι νέα και νιόπαντρη... Τι περιμένεις; Να φτάσεις στην ηλικία μου για να περάσεις καλά;»

«Έχω επιλόχεια κατάθλιψη!»

«Τι έχεις;»

«Επιλόχεια κατάθλιψη! Αυτό που παθαίνουν οι γυναίκες μετά τη γέννα!»

«Τι μπουρδες είναι πάλι αυτές; Κι εμείς γεννήσαμε, αλλά δεν κάναμε έτσι! Έλεος πια με εσάς τις νέες κοπέ-

λες! Όλα σας μυρίζουν και όλα σας βρωμάνε. Κακομοίρα μου...»

«Νομίζω πως θέλει πίσω την πρώην γυναίκα του, τη Θέκλα», σηκώθηκε η Άννα και κατευθύνθηκε προς το παράθυρο.

Έκανε να το ανοίξει, πνιγόταν. Όμως η ατμόσφαιρα έξω, στα στενά της Κυψέλης, δεν ήταν λιγότερο αποπνικτική. Παρκαρισμένα αυτοκίνητα, ξεχειλισμένοι κάδοι με σκουπίδια, μετανάστες που περιφέρονταν άσκοπα πίνοντας μπίρα ή καπνίζοντας ένα τσιγάρο στα όρθια στις γωνίες... Η γειτονιά στην οποία ζούσε σήμερα δε θύμιζε με τίποτα τη γειτονιά όπου είχε πρωτοέρθει από τα Γιάννενα, με τόσα όνειρα για να σπουδάσει αισθητική. Τότε πίστευε ότι μετακομίζοντας στην πρωτεύουσα η ζωή της θα ήταν παραδεισένια, επειδή θα ζούσε μακριά από το άγρυπνο βλέμμα της αυστηρής μάνας. Η μεγαλύτερη αδερφή της, που είχε ήδη παντρευτεί και έκανε ιδιαίτερα ως φιλόλογος περιμένοντας ένα διορισμό που δεν ήρθε ποτέ, είχε δώσει την υπόσχεση στους γονείς της ότι θα την πρόσεχε. Τα πρώτα χρόνια στην Αθήνα δεν ήταν άσχημα, τώρα όμως;

«Σιγά που θέλει πίσω την τρελή κι αλλοπαρμένη πρώην του. Αν την ήθελε, θα έμενε μαζί της», την έβγαλε από τις σκέψεις της η Ισμήνη.

«Ξεχνάς πως με παντρεύτηκε επειδή έμεινα έγκυος!»

«Ναι, αλλά εκείνη τον είχε παρατήσει πριν συμβούν όλα αυτά. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια».

«Συνέχεια στο σπίτι της είναι, και καλά να δει τα αγόρια του. Αυτός ο μεγάλος όλο πρόβλημα έχει με τα μαθηματικά στο λύκειο, λέει, και τον διαβάζει».

«Ε, κι εσύ δεν το χειρίζεσαι σωστά. Πρότεινέ του να έρχονται στο σπίτι, εδώ, για διάβασμα. Σε τελική ανάλυση, πάτα πόδι, άσκησε βέτο».

«Πού; Εδώ, που κλαίει το μωρό όλη μέρα;» ήθελε να της απαντήσει, αλλά νύσταζε πάρα πολύ, ήταν κουρασμένη, δεν άντεχε να μιλήσει άλλο. Το βλέμμα της βυθίστηκε στην είσοδο της απέναντι πολυκατοικίας. Μια γνώριμη φιγούρα στεκόταν εκεί και κάπνιζε.

«Αυτός τι θέλει πάλι εδώ;» γύρισε στην αδερφή της με μάτια που έβγαζαν φωτιές. «Δε σου είπα να του πεις ότι δε θέλω τον ξαναδώ μπροστά μου;»

«Ε... μπορεί να μην ήρθε για σένα!» συνέχιζε η Ισμήνη απτόητη το ανακάτεμα της φακής.

«Αλλά; Για ποιον; Ή μάλλον για ποια ήρθε ο Άρης;» ούρλιαξε η άλλη.

Και τότε κατάλαβε. Παρατήρησε λίγο καλύτερα την κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερη αδερφή της και κατάλαβε! Ξαφνικά, για πρώτη φορά, πρόσεξε ότι είχε αδυνατίσει – θα πρέπει να είχε χάσει τουλάχιστον δέκα κιλά. Ξαφνικά θυμήθηκε ότι η Ισμήνη δεν είχε πια μουστάκι και είχε φτιάξει τα φρύδια της, ενώ για πρώτη φορά διέκρινε τις μπλε ανταύγειες που αγνοφαινονταν στο μελαχρινό κεφάλι της. Και τότε ένιωσε να χάνει τη γη κάτω από τα πόδια της. Ε, ναι, ήταν προφανές: η στερημένη χοντρή,

αγάμητη (όπως την έλεγε εδώ και χρόνια) αδερφή της τα είχε φτιάξει με τον πρώην της, τον συνομήλικό της μάγειρα, τον Άρη, με τα μακριά μαύρα μαλλιά και τη μηχανή! Που παρακαλούσε να την παντρευτεί και απειλούσε να αυτοκτονήσει όταν τον χώρισε. Που ερχόταν και την περίμενε κάθε μέρα στην είσοδο της πολυκατοικίας από τη μέρα που παντρεύτηκε. Που χτύπαγε τα κουδούνια κάθε λεπτό και έβρισκε εκατό κλήσεις του και μηνύματα στο κινητό της. Που τον είχε απειλήσει με την Αστυνομία. Που του είχε πετάξει έναν καφέ στο πρόσωπο. Και να, που τώρα συνειδητοποιούσε ότι ο τριαντατριάχρονος Άρης τα είχε με τη σαραντάρα και βάλε ξοφλημένη – όπως τη θεωρούσε – αδερφή της!

«Μωρή! Θα σε σκοτώσω!» χίμηξε να τη χτυπήσει, με κίνδυνο να αδειάσει η κατσαρόλα με την καυτή φακή και να τις κάψει και τις δυο.

«Φύγεεε! Φύγε τώρα από το σπίτι μου, να μη σε ξαναδώ, οχιά! Ναι, λοιπόν, η χοντρή, ανέραστη και άσχημη αδερφή σου έχει γκόμενο. Τον παιδαρά τον Άρη που εσύ πέταξες στα σκουπίδια. Ποιο είναι το πρόβλημά σου; Ότι έχω γκόμενο ή ότι ο δικός μου είναι καλύτερος από τον δικό σου τον πρίγκιπα; Που σε παντρεύτηκε και σ' έχει χεσμένη; Ε; Ποιο είναι το πρόβλημά σου; Ότι η Ισμήνη επιτέλους έγινε γυναίκα; Ποιο;»

«Είσαι παντρεμένη με δύο παιδιά», ηρέμησε η άλλη, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν στα μάτια της.

«Και λοιπόν; Κι εσύ με παντρεμένο ηηδιόσουν! Με

τρία μικρά παιδιά! Ποιο είναι το πρόβλημα; Ε; Τώρα μου έγινες ξαφνικά κυρία;» άρχισε να κλαίει και η άλλη.

«Ο Άρης είναι βλάκας», σκούπισε τη μύτη της η Άννα.

«Ναι, αλλά εμένα μ' αρέσει. Μ' αγαπάει και με θέλει. Κι επιτέλους, ας με θέλει και μένα, τη χοντρή και την ανέραστη, κάποιος. Και με πηγαίνει βόλτες και με τη μηχανή».

«Ανεβαίνεις και στη μηχανή;»

Η Άννα νόμιζε ότι θα καταρρεύσει.

«Ναι, φυσικά. Πάμε βόλτα στη θάλασσα και μετά έρχεται και τρώμε. Και ξέρεις και κάτι; Λατρεύει τη μαγερική μου! Και, όπως λέει, εμείς οι δυο θα ανοίξουμε μια μέρα μαγαζί και θα τρελαίνουμε τον κόσμο με τους μεζέδες μας. Όχι, τι νόμιζες δηλαδή; Ότι η ζωή τελείωσε για μένα στα σαράντα;»

Η Άννα κατευθυνόταν ήδη προς την εξώπορτα. Ήταν η ώρα που ξυπνούσε συνήθως το μωρό. Άφησε την αδερφή της να μονολογεί και πνίγοντας τους λυγμούς της ανέβηκε τις σκάλες για το δικό της σπίτι.

«Να σου κρατήσω φακή για το μεσημέρι;» ακούστηκε ήρεμη πια η φωνή της Ισμήνης από μακριά. «Τι θα φάτε σήμερα;»

Το μωρό όμως κοιμόταν γαλήνια στην κούνια του. Η Άννα στάθηκε να το παρατηρεί. Ήταν η πρώτη φορά έπειτα από τις πρώτες στιγμές της γέννας που ένιωθε ένα κύμα τρυφερότητας να την κατακλύζει γι' αυτό. Έσκυψε και χάιδεψε το άτριχο κεφαλάκι του. Αυτή η απροστά-

τευτη γλυκιά μπεμπούλα ήταν δική της. Ίσως και να ήταν το μοναδικό πλάσμα στον κόσμο που ήταν αποκλειστικά δικό της και τη χρειαζόταν. Πώς δεν το είχε καταλάβει τόσο καιρό; Γιατί θύμωνε μαζί του και δεν το είχε θηλάσει, δεν το είχε αγαπήσει, δεν το είχε αγκαλιάσει; Καιτά δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

Ξαφνικά ένιωσε ένα κύμα πολύ έντονων συναισθημάτων να την πλημμυρίζει. Ε, όχι λοιπόν, όλα θα άλλαζαν από σήμερα. Θα γινόταν υποδειγματική μητέρα και σύζυγος. Η «προδοσία» της αδερφής της της είχε ανοίξει τα μάτια. Είχε επιτέλους μεγαλώσει και είχε έρθει η ώρα να φερθεί ώριμα – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό για μια κακομαθημένη καλλονή που μέχρι να μείνει έγκυος δεν είχε διανοηθεί να ασχοληθεί με κάτι άλλο πέρα από τους εραστές και την ομορφιά της, που δεν πίστευε στα συναισθήματα και χρησιμοποιούσε λίγο πολύ τους άλλους γύρω της για να πετύχει αυτό που ήθελε. Είχε βάλει στο μάτι τον κατά πολύ μεγαλύτερό της γοητευτικό καθηγητή των μαθηματικών στο φροντιστήριο όπου δούλευε, και είχε καταφέρει να τον παντρευτεί χωρίς μεγάλη προσπάθεια – είναι γεγονός – όταν τον παράτησε η σύζυγός του. Όμως σήμερα, μόλις τέσσερις μήνες ύστερα από το γάμο και τη γέννα, η συζυγική ζωή και η μητρότητα της φαίνονταν βουνό. Μήπως στα τριάντα τρία της ήταν πολύ νέα για όλα αυτά;

Το κουδούνι την έβγαλε από τις σκέψεις της.

«Σου έφερα λίγη φακή. Για το μεσημεριανό. Θα 'σαι κουρασμένη...»

Η αδερφή της, με την κατσαρόλα, στεκόταν στην πόρτα.

«Μήπως είναι καλύτερα να μου δώσεις τη συνταγή σου για μουσακά; Τρελαίνεται ο Κωστής γι' αυτόν».

Η Άννα πήρε την κατσαρόλα και αγκάλιασε στοργικά την Ισμήνη.

«Έλα, τι έπαθες ξαφνικά;»

Πήραν τα ζουμά την άλλη.

«Να σου πω, αντί για μουσακά, έχω μια καλύτερη ιδέα: συνταγή για ξόρκι! Να τον δεις τον κύριο Κωστή να κάνει σαν τρελός μόνο για σένα. Θα σε πάω σε μια γνωστή μου που κάνει τα καλύτερα μάγια».

«Μάγια... βλακείες. Τη σημερινή εποχή; Έλα, ρε Ισμήνη, σοβαρέψου».

«Καλά, λέγε εσύ. Θα σου κρατήσω εγώ την μπέμπα. Παίρνω αμέσως τηλέφωνο να κλείσω ραντεβού».

Της γύρισε την πλάτη και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, πανευτυχής με την ιδέα της.

Η Άννα έμεινε στην εξώπορτα απορημένη. Τελικά δεν ήθελε πολύ για να νιώσει κάποιος ευτυχισμένος. Το μωρό, μέσα, είχε αρχίσει πάλι να κλαίει.

«Ισμήνη!» φώναξε.

«Λέγε!»

«Ξέχασα να σου πω! Οι μπλε ανταύγειες σου πάνε πολύ τελικά!»

Όμως η Ισμήνη είχε ήδη κλείσει την εξώπορτα του σπιτιού της. Η φωνή του Αντώνη Ρέμου είχε ξεκινήσει να

υψώνεται δυνατά στο cd player, καλύπτοντας κάθε άλλο ήχο.

«Είναι πράγματι κάποιες στιγμές στη ζωή κάθε ανθρώπου... που αρκούν για τον αλλάξουν συθέμελα», σκέφτηκε η Άννα.